

Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej

z dnia 18 października 1922 r.

w sprawie taryfy, według której związki ubogich na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego mają zwracać koszty utrzymania ubogich.

Na podstawie § 30 niemieckiej ustawy o miejscu zamieszkania pod względem wsparcia z dnia 6 czerwca 1870 r. (Dz. Ust. Związku Północno-Niemieckiego str. 360) i z dnia 30 maja 1908 r. (Dziennik Ustaw Rzeszy Niemieckiej str. 377), tudzież § 35 pruskiej ustawy wykonawczej z dnia 8 marca 1871 r. (Zbiór Ustaw pruskich str. 130), oraz art. 1 i 2 ustęp I ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie zniesienia Ministerstwa b. dzielnicy pruskiej (Dz. U. R. P. № 30, poz. 247) — zarządza się co następuje:

§ 1. Wysokość kosztów, które właściwy związek ubogich na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego winien zwrócić innemu związkowi ubogich na tym obszarze za wspieranie ubogich niezdolnych do pracy lub ubogich chorych, ustanawia się bez względu na wiek ubogiego, jak następuje:

I. Za ubogich, umieszczonych w zakładach publicznych — np. w szpitalach, w zakładach dla utomnych, w przytuliskach, w ochronkach, — dla których istnieją stawki za leczenie, zwraca się koszty według najniższych stawek, przewidzianych w odnośnym zakładzie:

Koszty te obejmują także wydatki za wyżywienie, pielęgnowanie, pomoc lekarską, lekarstwa.

II. Za ubogich, leczonych w domu, względnie w zakładach prywatnych zwraca się koszty konieczne za pomoc lekarską, operacje, lekarstwa; oprócz tego zwraca się koszty konieczne za wyżywienie stosownie do zasad wymienionych niżej w punkcie III. Koszty za pomoc lekarską, operację, lekarstwa, oraz koszty za wyżywienie nie mogą przewyższać kosztów, podanych pod liczbą I.

III. Za wspieranie ubogich, niepodpadających ani pod punkt I ani pod punkt II, zwraca się rzeczywiste koszty utrzymania, udowodnione stwierdzone-

mi rachunkami, przyczem związek ubogich nie może żądać od drugiego związku ubogich zwrotu większych kosztów aniżeli sam ponosi przy wspieraniu potrzebujących pomocy ubogich z własnej gminy.

Kwoty zwracane za utrzymanie nie mogą jednak przewyższać najwyższych stawek, podanych poniżej według następujących trzech klas:

- 1) Do pierwszej klasy należą miasta liczące ponad 25.000 mieszkańców najwyższa stawka wynosi 18.000 mk. miesięcznie czyli 600 mk. za każdą rozpoczętą dobę.
- 2) Do klasy drugiej należą miejscowości, liczące od 4000 — 25000 mieszkańców; najwyższa stawka wynosi 15.000 mk. miesięcznie czyli 500 mk. za każdą rozpoczętą dobę.
- 3) Do trzeciej klasy należą wszystkie inne miejscowości, niezaliczone do rodzaju miejscowości pod 1) i 2) wymienionych; najwyższa stawka wynosi 12.000 mk. miesięcznie czyli 400 mk. za dobę już rozpoczętą.

Przy stwierdzeniu liczby mieszkańców miarodajnym jest ostatni urzędowy spis ludności.

Kwoty wydatkowane na dostarczenie niezbędnej odzieży i bielizny winny być osobno zwrócone, o ile zostaną wykazane rachunkami.

§ 2. Wysokość wsparcia na utrzymanie dla częściowo niezdolnych do pracy ubogich winna wynosić mniej niż stawki w § 1 wymienione, zależnie od stopnia niezdolności do pracy, stwierdzonej przez lekarza, a najwyżej $\frac{3}{4}$ odnośnych stawek, podanych w § 1 punkt III.

§ 3. Tytułem kosztów pogrzebu winien Związek ubogich zwrócić innemu związkowi ubogich rzeczywiste koszty jakie powstają przy najskromniejszym pogrzebie. Wysokość tych kosztów musi być stwierdzona rachunkami i nie może przenosić wysokości trzykrotnego najwyższego miesięcznego wsparcia, udzielanego ubogim, według zasad w punkcie III § 1 wymienionych.

W miarę wzrostu drożyzny najwyższe stawki za utrzymanie podane w § 1 punkt III, będą uległy zmianie w $\frac{0}{0}$, którą ogłaszać będzie urząd wojewódzki w dzienniku urzędowym zgodnie z oznaczonym przez Główny Urząd Statystyczny wzrostem przeciętnych kosztów utrzymania.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 października 1922 r. Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 21 września 1921 r. (Dz. U. M. b. Dz. Pr. № 29 poz. 189).

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *L. Darowski*